

fordeles forholdsmæssigt mellem de Institutioner, der har Pengene ude, og det foreslaas derfor, at en saadan forholdsmæssig Fordeling af Rentebeløbet skal foretages, men det er vist ikke let paa Forhaand at fastsætte bestemte Regler derfor. Lovforslaget gaar derfor ud paa, at nærmere Regler herfor gives af Finansministeren, men Fordelingen skal ske forholdsmæssigt mellem Statskassen og de øvrige Kasser.

I Lovforslagets § 3 er bl. a. optaget en Bestemmelse om, at Betalingen af de Rentebeløb, som paaløber, i visse Tilfælde kan opsættes til næste Termin. Det er muligt, at Forholdene vil udvikle sig saaledes, at der kan blive Vanskelighed ved at faa beregnet og opkrævet Renten, naar der er kommet Restance, og der gives derfor en Mulighed for at opsætte Kravet om Rentens Indbetaling til næste Termin, saaledes at den saa paaføres Skatteblanketten. Det er der neppe nogen synderlig Risiko ved, da det her drejer sig om Skatter af fast Ejendom, saa jeg har ment, at der burde gives en saadan Mulighed.

I Lovforslagets § 4 gives der Regler om Restancelisternes Udskrivning, og navnlig fastsættes det, at disse Restancelister efter Betalingsfristens Udløb ikke behøver at udfærdiges alle paa een Gang, idet det gælder om at faa Amtstuernes Arbejde spredt over et vist Tidsrum, saaledes at det ikke skal blive alt for besværligt. Det fastsættes dog, at Restancelisterne skal være den paagældende Foged i Hænde inden Udgangen af henholdsvis Juli og Januar Maaned.

I Lovforslagets § 5 findes der nogle Regler om, at Fogderne skal drage Omsorg for, at Restancerne indbetales rettidigt. Det er den mere retslige Side af Sagen, og det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

I § 6 tages der Stilling til, hvorledes denne Lov skal virke, hvor Skatteopkrævningen til Staten foregaar gennem Købstæderne. Det er jo saadan, at i Købstæderne er det Kommunalbestyrelsen, der opkræver de faste Ejendomsskatter til Staten. Købstæderne er i saa Henseende delt i to Grupper, nemlig de Byer, der har kommunal Ejendomsskyld, og de Byer, der ikke har kommunal Ejendomsskyld. For de Byers Vedkommende, der ikke har kommunal Ejendomsskyld, opkræves Ejendomsskatten til Staten særskilt paa særskilte Blanketter, og det vil derfor være ganske let at sige, at de Regler, der gælder for Opkrævning i Landdistrikter, ogsaa skal gælde i disse Byer, saavel hvad angaar Indbetaling som Frister. For de Byers Vedkommende, der

har kommunal Ejendomsskyld, er det derimod nødvendigt, at Opkrævningen af Statskat foregaar samtidig med Opkrævningen af den kommunale Ejendomsskyld. I hvert Fald vil det være praktisk, at den foregaar paa den Maade, og det foreslaas derfor, at Loven ikke finder Anvendelse i København og heller ikke i de Købstæder, hvor Statsskatten opkræves sammen med den kommunale Ejendomsskyld, men det tilføjes dog, for at der kan blive en vis Ensartethed i Reglerne, som maaske i øvrigt vilde komme af sig selv, at Kommunalbestyrelsen opkræver Rente af de paagældende Skattebeløb efter de for den kommunale Ejendomsskyld i Lovgivningen fastsatte Regler om Renteberegning. Med Hensyn til Indbetalingsfrister og lignende maa gælde de samme Regler, som gælder for Opkrævning af den kommunale Ejendomsskyld.

Dette Lovforslag indeholder, som jeg har søgt at skildre, en Nyordning, som det i hvert Fald paa adskillige Omraader kan kræve nogen Tid at gennemføre, og jeg tror ogsaa, man skal gennemføre den saaledes, at den ikke kommer til at virke rigoristisk, men saa lempeligt som muligt. Det foreslaas derfor, at Loven først skal træde i Kraft et halvt Aar efter dens Bekendtgørelse i Lovtidenden, og at Lovens Bestemmelser første Gang bringes til Anvendelse i det første derpaa følgende Skattehalvaar. Med disse Bestemmelser er det Hensigten at skabe den fornødne Tid til Lovens Udførelse i Praksis, for saa vidt Forslaget bliver ophøjet til Lov.

Jeg skal med disse Bemærkninger tilde mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Reglerne for Skatteopkrævningen i Købstæderne*. Det drejer sig naturligvis kun om Skatter til Staten. Fra gammel Tid var det saadan, at det var de kongelig udnævnte Borgmestre, der var Statsskattens Opkrævere i Købstæderne, og det var vel ogsaa en naturlig Ting den Gang, men efter at vi har faaet byraadsvalegte Borgmestre, er det ikke længere heldigt eller praktisk, at det er Borgmesteren personlig, der er Mellemlidet mellem Staten og Skatteyderne, navnlig da Borgmesteren sjældent eller maaske aldrig har noget direkte med Opkrævningen at gøre, idet det ganske naturligt er Kommunen som saadan, der opkræver Skatterne. Men det har hidtil været saaledes, at Staten i Virkeligheden havde at henvende sig til Borgmesteren og ikke til Kommunen som saadan. Der er fra adskillige Borgmestre og fra Købstadfor-